

Miquel Barceló: Mapa d'imatges

El cas de M. Barceló és un dels que es repeteixen massa sovint en la història de l'Estat espanyol. Ell i molts altres (J. M. Sicília, Chema Cobo...) han tornat a confirmar una crua realitat: l'absència d'una política cultural dinàmica i atrevida en el camp de les arts plàstiques. Després de diversos anys pintant, sense massa oportunitats, han marxat a l'estranger i allí han estat descoberts, han triomfat i han rebut suport amb publicitat i vendes. Nosaltres un poc més i ni ens n'assabentem.

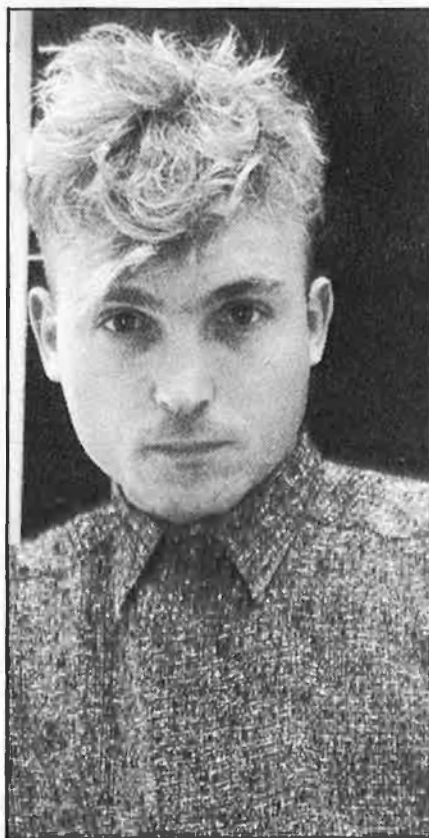
L'exposició dels tres darrers anys de la seua obra, inaugurada el 12 d'aquest mes a Madrid, muntada a l'estranger i que arriba ací quasi de retruc, n'és un exemple més.

Miquel Barceló (1957, Felanitx) és, avui dia, el pintor de l'Estat Espanyol amb menys de trenta anys més conegut arreu de tot el món i amb una carrera més sòlida, com ho demostren la seua presència a les darreres Biennals de París i Venècia, al MOMA de Nova York i, també, les seues exposicions contínues des del Japó fins a Nàpols, passant per Zuric o París. Malgrat això, ací només ha participat en algunes mostres col·lectives (durant els anys 81-82-84) i va fer dues exposicions individuals, l'any 84, a Madrid i a Sevilla.

M. Barceló va tenir una formació molt academicista allà, a la seua illa. Un bon dia, fart d'aquell ambient, a final dels anys 60, se'n va anar a Bar-

Miquel Barceló exposa a la fi a l'Estat espanyol un recull consistent de la seua obra. El desconeixement que se'n tenia és un exemple més d'una manca de política cultural actualitzada.

Josep Miquel Cortés

Dalt, Miquel Barceló. Baix, Furnista Dreanes.

celona, on visqué tota la moguda d'aquesta ciutat: l'art conceptual. Cal recordar que l'art conceptual propugnava el desplaçament de l'obra artística com a objecte cap al concepte, l'art com a idea n'era el principi. Ací va treballar sobre els processos de descomposició i transformació de la matèria, utilitzant fins i tot detritus per a les seues creacions.

Més tard, per l'any 75 va començar a fer una pintura més figurativa, però marcada per tota la seua trajectòria anterior. A poc a poc, en aquests deu darrers anys, la seua obra evidencia un procés evolutiu propi molt més complicat, on queden reflectides les seues experiències, les seues vivències i el seu entorn més immediat.

A l'any 82, va ser triat com l'únic representant espanyol per la Documenta de Kassel, i allò va significar el seu llançament professional. A ell, li agrada dir que és un pintor molt europeu, que la seua creació és producte de la cruïlla de vivències, gustos i particularitats que resulta ser la pintura del nostre continent des del segle XVII fins ara; així, en les seues teles hi ha l'admiració per Giorgione, Caravaggio, Velázquez, Watteau, Goya, etc. Realment, és un artista eclèctic, que arplega, tant les arrels culturals de la seua Mallorca natal, com el conjunt d'influències pictòriques que destaquen en la història de l'art en els darrers tres segles.

El seu és un treball molt personal, que no s'acaba d'identificar amb cap dels corrents ara en alça (expressionisme alemany, bàsicament). És una tasca pensada, on la composició del quadre té un paper fonamental. No renega dels seus orígens, ni dels seus principis academicistes (confessa que treballa amb model), ni de la seua joventut conceptual (és imprescindible observar el caràcter matèric de la seua pintura, de la introducció, inclús, d'objectes reals dins del quadre).

És un esperit inquiet que necessita grans espais per a desenvolupar-se; les seues teles tenen tres, quatre i sis metres de llarg, on cada part, cadascun dels fragments (tal vegada pintats en llocs distints) són bàsics per a entendre un conjunt que es conforma ric i creatiu.

En definitiva, un pintor d'imatges expressives, imatges que comuniquen i emocionen, imatges fetes d'idees. Idees eclèctiques i suggerents, dotades d'un gran narcissisme i una relació prolíxa i exuberant amb la realitat. □